

O speranță Eternă

Text biblic : 2 Cor 4:16-18; 5:1-10

Versetul de aur

Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de

Introducere

Creștinii nu sunt „orbi” față de relele lumii. Noi le vedem. Și modul în care putem evita acea influență întunecată se datorează faptului că „vedem” calea Domnului - calea credinței bazată pe dovezi. Credința noastră nu este o credință oarbă. Este o credință bazată pe dovezi, o credință întemeiată pe faptele istoriei. Când apare o criză, vom merge prin credință în Domnul (Proverbe 3: 5). Așa cum Pavel a scris 2 Corinteni în 57 d.Hr., contemplarea sa asupra morții a fost mai mult decât un exercițiu spiritual. Pavel le-a recunoscut cititorilor săi că circumstanțele nefaste au dus la ”am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață”(2 Corinteni 1: 8; compară cu 11: 24-27). Așteptarea morții sale formează fundalul pentru aproape tot ceea ce scrie în primele capitolele din 2 Corinteni. Cu toate acestea, el iese din această contemplație cu o notă triumfătoare, proclamând în 2 Cor 4: 8-9: ”Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoși, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți”. Pavel nu și-a permis ca perspectiva morții să-l descurajeze de la misiunea sa de a aduce Evanghelia neamurilor în Corint. O parte din agonia lui Pavel ar fi putut fi cauzată de învățătorii falși care au venit în Corint pentru a-i submina învățăturile și autoritatea. Aceștia sunt apostolii „nespus de aleși” (numiți sarcastic) la care se face referire în 2 Corinteni 11: 5; 12:11.

Contextul lecției

I. Greutatea veșnică a Slavei (2 Cor 4:16-17)

A. Reînnoirea zilnică (v 16)

După ce a făcut o puternică prezentare despre înviere în versetele anterioare, Pavel trece la implicații practice. Procedând astfel, el începe folosind un cuvânt grecesc tradus, ”prin urmare”, pe care îl folosește de șapte ori în această carte. (vezi 2 Corinteni 2: 8; 4:13; 6:17. Traducerile sunt „pentru” în 1:20, „așa” în 5: 9 și „de aceea” în 12: 10.) Acest cuvânt particular implică de obicei că ceea ce scriitorul tocmai a vorbit este evident. Pavel devenea din ce în ce mai puternic în interior - inima și sufletul său - ca urmare a relației sale cu Domnul. Pavel a vorbit deschis mai înainte despre perspectiva morții sale, sugerând că viața lui era în pericol. Această amenințare, deși cumplită, nu l-a descurajat de misiunea sa. El l-a propovăduit pe Hristos, nu pe el însuși sau temerile sale (2 Corinteni 4: 5). Aceasta este ceea ce vrea să spună: fie că pentru puțin sau mai mult timp, Pavel știa că viața lui este temporară - și că viața pământescă nu se putea compara cu viața eternă. Prin urmare, Pavel a spus că a găsit o mare pace, chiar și în situațiile periculoase și descurajatoare.

B. Intristările de o Clipă (v 17)

Nimeni nu este scutit de grijile cauzate de moartea noastră și de moartea celor pe care îi iubim. Dar, în comparație cu eternitatea care este viitorul nostru, aceste necazuri sunt de moment. Lupta noastră cu viața va fi rezultatul unei glorii inexprimabile și de neimaginat.

C: Lucrurile care nu se văd sunt veșnice (v 18)

Nu ar trebui să ne concentrăm viziunea asupra necazurilor vieții, ci să ne îndreptăm atenția spre ceea ce este nevăzut. Lucrurile pe care le putem vedea sunt trecătoare. Astfel de lucruri pot părea semnificative chiar acum, dar semnificația lor se diminuează în timp. Lucrurile pe care nu le putem vedea au o importanță mult mai mare, deoarece sunt veșnice. Pentru a vedea nevăzutul, trebuie să avem ochi credinței având încredere în mărturia pe care Dumnezeu va oferit-o. Cum putem experimenta eternul, viitorul nostru „gloria veșnică”? Trebuie să facem acest lucru cu inimi de credință, nu zdrobiți de complexitatea și dezamăgirile vieții. Trebuie să trăim siguranța care vine din a

crede că Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morți și ne va învia și pe noi (1 Corinteni 15).

II. Realitatea Duhului (2 Corinteni 5:1-5)

A. Ce știm (v 1-3)

Pavel folosește diverse metafore pentru a contrasta temporarul cu eternul în această scrisoare. În acest verset el se bazează pe imagini biblice ale unui "cort" ca un mod de a înțelege existența trupului nostru (2 Petru 1: 13-14). Pavel nu s-a temut de distrugerea cortului pământesc al corpului său fizic, deoarece avea asigurarea unei alt corp, unul permanent. Provoacă aceste vieți umbresc uneori măreția vieții noastre viitoare în glorie. Câțiva ani mai târziu, când Pavel a suferit în închisoarea din Roma, el a continuat spunând: „Căci pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este câștig” (Filipeni 1:21).

B. De ce este important (v 4-5)

Acceptarea lui Pavel în acest sens se bazează pe ceea ce a spus Isus (Luca 8:14;21: 34-36). Pavel arată clar că nu ar trebui să ne așteptăm la o existență viitoare fără de corp. Spre deosebire de unii filozofi greci ai timpului său, Pavel, un Fariseu, nu se așteaptă niciodată la o existență permanentă, eternă, ca un fel de duh plutitor (Fapte 17:32; 23: 6-8; 24:15). Ceea ce tânjea era noul corp în momentul în care ceea ce este muritor, cu toate limitele și slăbiciunile sale, va fi înghițit de viață. Așa cum Pavel le-a subliniat Corintenilor în prima sa scrisoare, la înviere, „moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54; Isaia 25: 8; Osea 13:14).

III. Umblarea prin Credință (v 6-10)

A. Încrederea noastră (v 6-8)

În timpul în care trăim în acest corp, nu putem experimenta prezența deplină a lui Dumnezeu. Natura Lui sfântă este legată de slava Lui (Isaia 6: 2-3), iar slava Lui este prea mare pentru ca oamenii păcătoși să o suporte. Așa cum i-a spus Domnul lui Moise: ”Fața nu vei putea să mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască” (Exod 33:20; Ioan 1:18; 1 Ioan 4:12). Locurile în care oamenii îl văd pe Dumnezeu în mod direct sunt ceea ce se numesc teofanii - manifestări vizibile ale lui Dumnezeu, dar nu Dumnezeu în plinătatea ființei sale (Geneza 32: 24-30; Exod 18:12; 33:11; Isaia 6: 5).

B. Ce să facem (v 9-10)

În timp ce așteptăm cu nerăbdare să-i fim plăcuți, Pavel a dorit ca cititorii săi să-și amintească că faptele din această lume (lucrurile făcute în trup) sunt importante și sunt cunoscute de Dumnezeu. O evaluare a vieții noastre va avea loc la scaunul de judecată al lui Hristos (Romani 2: 6). Această judecată viitoare, cerească, este consecvență în învățăturile lui Pavel (ex: Fapte 17:31; Romani 14:10). Creștinii sunt deja îndreptățiți (socotiți ca „nevinovați”) în ochii lui Dumnezeu, deoarece pedeapsa pentru păcat a fost plătită pe cruce (Romani 3: 21-26; 5:16).

Concluzii

Lumea în care trăia Pavel nu era un loc sigur. Orașele ar putea fi neprimitoare și urâte. Satele ar putea fi ostile și periculoase pentru străini. Drumurile erau pline de hoți. Corăbiile ar putea fi inundate de furtuni sau atacate de hoți. Chiar și în caz de atac sau jaf, judecata dreaptă a fost adesea coruptă. Oamenii aveau nevoie să fie mereu precauți și atenți la pericol. Era necesar să trăiești doar de zi într-o manieră de auto-protecție. Chiar și astăzi auzim de incidente care ne sperie: „O văduva a fost trasă pe sfoară și a pierdut economiile de viață prin întâlniri online”. „O fetiță de zece ani aflată pe trecerea de pietoni a fost lovită și ucisă de șofer.” Este ușor să disperăm. Pentru mulți, viața trece de la o criză la alta. A privi dincolo de suferințele actuale pare imposibil. Dar la aceasta ne cheamă Pavel să facem. Nu trebuie să ne temem de moarte. Ne bucurăm deja de pacea și mângâierea Duhului Sfânt. În loc să cedăm disperării, Pavel ne provoacă să mergem prin credință, nu prin vedere. Da, trebuie să suportăm și să stăpânim crizele vieții pe măsură ce apar. Facem aceasta știind că Dumnezeu este în control și că viitorul nostru este sigur. Gândește-te pentru un moment. Mergi în primul rând prin credință sau prin vedere?

Ce trebuie să memorăm: *Bazați-vă speranța în credință, nu în vedere!*